

Հովելի գիրքը և Լատդիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին — Քսանմեկերորդ համար

Jeff Pippenger

2025-12-31

Թիվ քսանմեկ

Եվ այն ժամանակից, երբ ամենօրյա զոհաբերությունը վերացվի, և տեղադրվի ամայացնող պղծությունը, կլինի հազար երկու հարյուր իննսուն օր: Դանիել 12:11.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից ի վեր մարգարեական ժամանակի կիրառությունն այլևս մարգարեության ճիշտ կիրառություն չէ նրանց համար, ովքեր կարող են ցանկանալ ուղիղ բաժանել ճշմարտության խոսքը: Տասնմեկերորդ համարի 1290 տարիների ժամանակահատվածը պետք է կիրառվի որպես խորհրդանշական ժամանակահատված 1844-ից հետո, և 1844-ից հետո եղած այդ կիրառությունը, այսինքն՝ «ժամանակի» տարրերից զուրկ մի ժամանակահատված, պետք է պահպանի ճշմարտության հիմնարար ըմբռնումը, ինչպես այն հասկացվում էր 1844-ից առաջ: 1290-ը ներկայացնում է 30-ի մի ժամանակահատված, որին հետևում է 1260-ը: 1844-ից առաջ եղած ըմբռնումն այն էր, որ 508-ից մինչև 538 եղած երեսուն տարիները ներկայացնում էին պատրաստության մի ժամանակահատված, որպեսզի նեղը սկսեր իշխել 538-ից մինչև 1798:

Երկու Թեսաղոնիկեցիների թղթում Պողոսի քննարկման առարկան 30 տարվա անցումն է: Պողոսը «ժամանակի» տարրի վերաբերյալ ոչ մի հիշատակում չի անում, սակայն նա նույնացնում է այն մարգարեական հատկանիշները, որոնցով հեթանոսությունը այդ երեսուն տարիների ընթացքում տեղը զիջում է պապականությանը: Այնուհետև սկսվեց պապական իշխանությունը: Պատմական ըմբռնումը, զուրկ լինելով ժամանակի որևէ տարրից, նույնացնում է Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորության անցումը դեպի հինգերորդ թագավորություն, որին հետևում է պապական երկու արյունալի կոտորածներից առաջինը՝ այդպիսով նախատիպելով վեցերորդ թագավորության անցումը դեպի վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությունը և պապական երկրորդ արյունալի կոտորածը:

Երեսուն տարվա նախապատրաստությանը, որին հաջորդում է մարգարեական ժամանակաշրջան, առաջնային խորհրդանիշ է Աստծու ուխտի՝ ընտրյալ ժողովրդի հետ: Երկու գործությունների անցումը այդ երեսուն տարիների ընթացքում, որին հաջորդում է 1260 տարվա հալածանք, համընկնում է Քրիստոսի երեսուն տարվա նախապատրաստության հետ, որին հաջորդում է 1260 օրվա փրկություն: Նեոի երեսուն տարվա նախապատրաստությունը կեղծօրինակեց Քրիստոսի երեսուն տարվա նախապատրաստությունը: Երեսուն տարիների ավարտը մատնանշում է կամ Քրիստոսի զորավորումը Նրա մկրտության ժամանակ, կամ նեոի զորավորումը 538

թվականին: Նեոի գորավորումը բխեց տնտեսական և ռազմական այն աջակցությունից, որ եկավ նախորդ թագավորությունից, իսկ Քրիստոսի վրա հեղված գորությունը եկավ այն նախորդ թագավորությունից, որը Նա թողել էր երեսուն տարի առաջ:

Երկու ժամանակահատվածների միջև եղած բաժանումը նշանավորվում է զորացումով, և Աբրամի ու Պողոսի կողմից ներկայացված այդ երկու ժամանակահատվածների բաժանումը ճանաչվում է պարզ համեմատությամբ: Աբրամի և Պողոսի երեսնամյա տարբերակման մեջ նախապատրաստության ժամանակահատվածը առաջին երեսուն տարիներն էին, որոնք ներկայացնում էին ուխտի ընթացքը և զորացում էին Աբրամի ժառանգներին՝ իրականացնելու Եգիպտոսում գերության մարգարեությունը: Չորս հարյուր երեսուն տարիներն ունեն նաև հետագա խորհրդանշական բաժանում, որովհետև ճիշտ կիրառությամբ առաջին երկու հարյուր տասնհինգ տարիները ներկայացվում են Աստծո ներկայացուցչով և փարավոնով: Քանզի Հովսեփի և առաջին 215 տարիների համար դա բարի փարավոնն էր, իսկ Մովսեսի և երկրորդ 215 տարիների համար՝ չար փարավոնը:

Այդ բաժանումը սահմանում է չորս սերունդներից կազմված երկու ժամանակաշրջան: Առաջին չորս սերունդները կարելի է տող առ տող դնել երկրորդ չորս սերունդների վրա, և այդպես վարվելով՝ Հովսեփն ու Մովսեսը, մարգարեական ալֆա և օմեգա, փոխազդում են ալֆա-բարի փարավոնի և օմեգա-չար փարավոնի հետ: Այս զուգահեռ դիտարկումից կարելի է ստանալ մեծ լույս, սակայն ես պարզապես նշում եմ, որ Աբրամի՝ չորրորդ սերնդի վերաբերյալ կանխասացությունը սահմանում է չորս սերունդների երկու վկաների ներկայությունը 430 տարիների ընթացքում: Չորս սերունդների երկակի ներկայացվածությունը գտնվում է Ծննդոց չորսերորդ և հինգերորդ գլուխների տոհմաբանություններում: Երբ Կայենին և Մեթին դիտարկում ենք որպես արյունակցական գծերի թվարկության սկիզբ, տեսնում ենք, որ Մեթից մինչև Նոյը կան ութ սերունդներ, և որ երբ դրանք բաժանվում են մեջտեղից, ներկայացվում են չորս սերունդներից կազմված երկու ժամանակաշրջաններ: Մա ճանաչվում է թե՛ Մեթի, թե՛ Կայենի ութսերունդ շղթաներում:

Չորրորդ և հինգերորդ գլուխների ազգաբանությունները ներկայացված են տոհմաշարերի ավարտով, որն է Նոյը: Նոյը Աստծո ուխտի խորհրդանիշն է մարդկության հետ, ինչպես ներկայացված է ծիածանով: Աբրամը Աստծո ուխտի խորհրդանիշն է ընտրյալ ժողովրդի հետ, ինչպես ներկայացված է թլփատությամբ: Այդ երկու ուխտերը միշտ միմյանց հետ կապված են, և Ծննդոց տասնմեկերորդ գլխում, որտեղ Նոյի ջրհեղեղից անմիջապես հետո գտնում ենք Բաբելոնի աշտարակը, ներկայացվում է այն ազգաբանությունը, որ տանում է դեպի Աբրամ: Այդ հատվածում տասը սերունդ է, ոչ թե ութ: Այն հատվածում, որ տանում է դեպի Աբրամ, և այն հատվածում, որ տանում է դեպի Նոյ, ներկայացված են Նոյյան և Աբրահամյան ուխտերը:

Տասնմեկերորդ գլխի այն հատվածում, որ վերաբերում է ընտրյալ ժողովրդին, մենք տեսնում ենք, որ այդ սերունդներից երկուսը ծանրաբեռնված են մեծ լույսով:

Եբերը ապրեց երեսունչորս տարի և ծնեց Փաղեկին: Եվ Եբերը, Փաղեկին ծնելուց հետո, ապրեց չորս հարյուր երեսուն տարի և ծնեց որդիներ ու դուստրեր: Եվ Փաղեկը ապրեց երեսուն տարի և ծնեց Ռազաուին: Ծննդոց 11:16–19.

Եբերին վերաբերող հիշատակությունը եբրայերեն այն բառի առաջին հիշատակությունն է, որը վերջապես ճանաչվում է որպես «Եբրայացի» նշանակող եբրայերեն բառը: Ընտրյալ ժողովրդի տոհմագրության մեջ տասը սերունդներից մեկի անունը Եբրայացի է, որով էլ ընտրյալ ժողովուրդը պիտի ճանաչվեր: Եբեք համարներում Եբերը և Փեղեկը գործածվում են՝ նշանավորելու ընտրյալ եբրայական ցեղի տարբերակումը: Եբեր նշանակում է «անցում» կամ «այն մեկը, որ անցնում է», և «Եբրայացի» բառի արմատն է: Աբրամը խորհրդանշիչ է նրանց, ովքեր անցնում են Բաբելոնից դեպի Ավետյաց երկիր: «Փեղեկ» նշանակում է «բաժանում» կամ «երկփեղկում», ինչպես հիշատակված է Ծննդոց 10:25-ում, որտեղ տեղեկացվում ենք, որ Փեղեկի օրերում «երկիրը բաժանվեց»:

Եբերն ու Փաղեկը ներկայացնում են մարգարեական բաժանում նրանց համար, ովքեր ցանկանում են ճշմարտության խոսքը ճիշտ բաժանել: Նոյի տոհմաբանությունը առաջ բերեց ութից կազմված երկու գիծ, որոնք ներկայացնում էին չորս սերունդներից կազմված երկու շաք, ինչպես նաև Եգիպտոսում եղած 430 տարիները: Ծննդոց տասնմեկերորդ գլխի տոհմաբանությունը ներկայացված է տասով, ոչ թե ութով, որովհետև դա ընտրված ժողովրդի տոհմաբանությունն է: Ընտրված ժողովուրդը բաժանված է հինգից կազմված երկու խմբի, այսպիսով համընկնելով տասը կույսերի առակի հետ, որը Աստծո ուխտի ժողովրդի առակն է:

Այդ ընտրյալ ժողովրդի տոհմաբանության մեջ Փաղեկի անունն ու նրա պատմական իրագործումը ներկայացնում են իմաստուն կամ հիմար կույսերի երկու դասերի բաժանումը՝ աստվածաշնչյան պատմության հենց այն կետում, երբ երկիրը բաժանվել էր Բաբելոնի աշտարակի ժամանակ: Տասի ցանկում Փաղեկը հինգերորդն է, որովհետև դա տասի կենտրոնն է: Եբերը՝ եբրայեցին, որը նախապատկերում ներկայացված է Աբրամով, ներկայացնում է մի հիմար կույսի, որն անցնում է մյուս կողմը և դառնում իմաստուն կույս, երբ երկու դասերը բաժանվում են կեսգիշերի աղաղակի պահին: Եբերը՝ անունով առաջին եբրայեցին, ներկայացնում է Աբրամին՝ ուխտով առաջին եբրայեցուն: Եբե Տերը Աբրամին կանչեց Բաբելոնից դուրս, դա նախապատկերում ներկայացրեց կեսգիշերի աղաղակի պատգամը, որը երկրորդ հրեշտակի զորացումն է, ով տղամարդկանց և կանանց կանչում է Բաբելոնից դուրս:

Տաս կույսերի առակը ներկայացվում է Եբերի և Փաղեկի միջոցով, որոնք խորհրդանշում են դուրս գալու կոչը՝ հենց նախքան այն բաժանարար գիծը, երբ Փաղեկը փակում է փորձաշրջանի դուռը: Մարգարեական փոխհարաբերության մեջ Եբերը Փաղեկից հետո ապրեց 430 տարի, իսկ վերջինս՝ 30 տարի: Աբրամի եռակի ուխտի առաջին քայլը ներկայացված էր Եբերով և Փաղեկով: Աբրամը, ինչպես Եբերն ու Փաղեկը, հանդիսանում է բաժանարար գիծ երկու դասերի միջև: Պողոսի հավելումը Աբրամի մարգարեությանը նույնն է, ինչ Փաղեկի հավելումը Եբերի մարգարեությանը: Եբերը հոչակեց 400 տարի, բայց Փաղեկը սահմանեց 430 տարին: Ուստի Փաղեկը

ներկայացնում էր Պողոսին, ինչպես նաև Պողոսի կողմից 400 տարիներին ավելացված 30 տարին, և Պողոսի ծառայությունն այն էր, որ նույնացներ Աստվածաշնչյան մարգարեության «Փաղեկ»-ը: Աստվածաշնչյան մարգարեության այն «Փաղեկ»-ը, որ նույնացրեց Պողոսը, ներկայացնում էր ազգի բաժանումը բառացիից դեպի հոգևորը:

Մեմից մինչև Փաղեկը հինգ սերունդ է, և Ռազաից մինչև Աբրամը՝ հինգ:

Եվ ասաց Աբրամին. «Ստույգ իմացիր, որ քո սերունդը օտար կլինի մի երկրում, որ իրենք չէ, և նրանց պիտի ծառայեն, և նրանք պիտի նեղեն նրանց չորս հարյուր տարի»: Ծննդոց 15:13.

Աբրահամին և նրա սերնդին տրվեցին խոստումները: Չի ասում՝ «և սերունդներին», որպես թե շատերի մասին, այլ՝ որպես մեկի մասին. «և քո սերնդին», որ Քրիստոսն է: Եվ սա եմ ասում, որ այն ուխտը, որ Աստծուց նախապես հաստատված էր Քրիստոսում, օրենքը, որ եկավ չորս հարյուր երեսուն տարի հետո, չի կարող չեղյալ հայտարարել, որպեսզի խոստումը անուժ դարձնի: Որովհետև եթե ժառանգությունը օրենքից է, ապա այլևս խոստումից չէ. բայց Աստված այն Աբրահամին շնորհեց խոստումով: Գաղատացիներ 3:16–18.

Երեսուն Տարեկանում

Հիսուսը երեսուն տարեկան էր, երբ սկսեց Իր ծառայությունը:

Եվ Հիսուսն Ինքը, երբ սկսեց, մոտ երեսուն տարեկան էր՝ լինելով (ինչպես կարծում էին) Հովսեփի որդին, որն էլ Հեղիի որդին էր: Ղուկաս 3:23:

Հովսեփը սկսեց ծառայել փարավոնին Եգիպտոսում, երբ երեսուն տարեկան էր:

Եվ Հովսեփը երեսուն տարեկան էր, երբ կանգնեց Եգիպտոսի թագավոր փարավոնի առաջ: Եվ Հովսեփը դուրս եկավ փարավոնի ներկայությունից և շրջեց Եգիպտոսի ամբողջ երկրով մեկ: Ծննդոց 41:46.

Եզեկիել մարգարեն երեսուն տարեկան էր, երբ սկսեց իր ծառայությունը, և նրա ծառայությունը տևեց քսաներկու տարի:

Եվ եղավ երեսուններորդ տարում, չորրորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես գերեվարվածների մեջ էի Քեբար գետի մոտ, որ երկինքները բացվեցին, և ես Աստծու տեսիլքներ տեսա: Եզեկիել 1:1:

Եզեկիելն իր գրվածքներում ավելի շատ պատմական հղումներ ունի, քան որևէ այլ մարգարե: Եզեկիելի գրվածքներում կան որոշելի թվականների տասներեք անմիջական հիշատակումներ, և, առանց դա գիտակցելու, աստվածաշնչյան գիտնականներն ու պատմաբանները հաստատում են, որ նրա ծառայությունը տևեց քսաներկու տարի, թեև նրանք չգիտեն, որ քսաներկուսը հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշն է:

Դավիթ թագավորը երեսուն տարեկան էր, երբ սկսեց թագավորել, և քառասուն տարի թագավորեց:

Դավիթը երեսուն տարեկան էր, երբ սկսեց թագավորել, և քառասուն տարի թագավորեց: Քեբրոնում նա Յուդայի վրա թագավորեց յոթ տարի և վեց ամիս, իսկ Երուսաղեմում նա բոլոր Իսրայելի և Յուդայի վրա թագավորեց երեսուններեք տարի: Բ Թագավորաց 5:4, 5.

Դավթի քառասնամյա թագավորությունը խորհրդանշական թիվ է, և քառասունի ժամանակահատվածը նման է Աբրամի և Պողոսի 430 տարիներին, որովհետև այդ 40 տարին բաժանված է երկու մասի (յոթ ու կես և 33 տարի): Դավթի քառասնամյա թագավորության երկու ժամանակահատվածները հավելյալ մարգարեական հանելուկ ունեն, որովհետև մեկ այլ աստվածաշնչյան վկա այդ երկու ժամանակահատվածները գրանցում է որպես յոթ տարի և երեսուններեք տարի: Ի՞նչ են ներկայացնում Երկրորդ Սամուելում հիշված հավելյալ վեց ամիսները, և ինչպե՞ս են 7.5-ն ու 33-ը կազմում 40: Կա վեց ամսվա համընկնում, որը պետք է ներկայացնի մի մարգարեական ճշմարտություն:

Եվ այն օրերը, որ Դավիթը թագավորեց Իսրայելի վրա, քառասուն տարի էին. յոթ տարի թագավորեց նա Քեբրոնում, և երեսուններեք տարի թագավորեց Երուսաղեմում: Գ Թագավորաց 2:11:

22-ը խորհրդանշական թիվ է, որը ներկայացնում է Աստվածության միավորումը մարդկության հետ, և Եզեկիելի ծառայությունը տևեց քսաներկու տարի: Հովսեփի տասնչորս տարին բաժանված է յոթական տարիների երկու շրջանների, Քրիստոսի ուխտի շաբաթ՝ երկու հավասար 1260-օրյա շրջանների, իսկ Դավթի քառասունամյա թագավորությունը բաժանված է երկու շրջանների՝ մի լրացուցիչ խորհրդանշով, որը կապում է այդ երկու շրջանները:

Հիսուսն է Մարգարեն, Քահանան և Թագավորը: Վերջին օրերում Նա կհաստատի Իր հաղթական եկեղեցին որպես դրոշ, և այդ եկեղեցին ներկայացված է Քրիստոսով՝ մարգարեով, քահանայով և թագավորով, Ով Իր Աստվածությունը միավորել է մարդկանց հետ՝ ներկայացված Եզեկիել մարգարեի, Հովսեփ քահանայի և Դավիթ թագավորի միջոցով: Չորս խորհրդանիշները ներկայացնում են երեք արժանավորներին այն հնոցում, որ յոթնապատիկ ավելի էր տաքացվել սովորականից, և ապա հայտնվեց չորրորդը, և Նա Աստծու Որդու նման էր: Ամբողջ աշխարհը ներկայացված էր Նաբուգոդոնոսորի ոսկե պատկերի տոնակատարությանը, և նրանք բոլորն էլ տեսան հաղթական եկեղեցին՝ կազմված մարդկային մարգարեից, մարդկային քահանայից և մարդկային թագավորից, որոնց պահպանում էր չորրորդ Աստվածային Անձը:

«Սատանան աշխարհը գերեվարել է: Նա ներմուծել է մի կռապաշտական շաբաթ, որը, ըստ երևույթին, մեծ կարևորություն է ստանում: Նա քրիստոնեական աշխարհի երկրպագությունը Տիրոջ շաբաթից խլել ու ուղղել է այս կռապաշտական շաբաթին: Աշխարհը խոնարհվում է ավանդության՝ մարդկային պատվիրանի առաջ: Ինչպես Նաբուգոդոնոսորը Դուրայի դաշտում կանգնեցրեց իր ոսկե արձանը և այդպես բարձրացրեց ինքն իրեն, այնպես էլ Սատանան բարձրացնում է իրեն այս կեղծ շաբաթի միջոցով, որի համար նա գողացել է երկնքի հանդերձանքը»: Review and

Herald, March 8, 1898.

Չորս թիվը

Մարգարեական մակարդակում քառասունը Աբրամի չորս հարյուրի տասանորդն է, իսկ չորսը՝ քառասունի տասանորդը: Այն ամեն մարգարեական բնորոշիչը, որ հանդիպում է չորս թվի մեջ, պետք է համահունչ լինի քառասունի խորհրդաբանությանը, որն իր հերթին պետք է համահունչ լինի չորս հարյուրի խորհրդաբանությանը: Տվյալ համատեքստում չորսը հաճախ ներկայացնում է «համաշխարհային», մի ծանոթ ըմբռնում, սակայն այն նաև ներկայացնում է «առաջընթաց» և որոշ համատեքստերում՝ «աստիճանական կործանում»:

Յոթ փողերի առաջին չորսը ներկայացնում են Արևմտյան Հռոմի աստիճանական կործանումը: Արևելյան Հռոմը՝ Կոստանդնուպոլսում, ավարտվեց հնագանդությամբ օսմանյան չորս սուլթանների: Տող առ տող՝ Արևելյան և Արևմտյան Հռոմը չորս ժամանակաշրջանների ընթացքում աստիճանաբար քայքայվեցին՝ ներկայացված չորս փողերով, մինչդեռ միաժամանակ խորտակվում էին նաև հինգերորդ և վեցերորդ փողերի իսլամի կողմից: Միասին այս երկու գծերը ցույց են տալիս Հռոմի անկումը փողերի չորս սերունդների ընթացքում, մինչդեռ իսլամի հետ սաստկացող պատերազմը տանում է դեպի վերջնական կործանումը, երբ իսլամի չորս սուլթանները գերիշխանություն են հաստատում թագավորության վրա: Արևմուտքի և Արևելքի պատմությունը սկսվեց կայսրության բաժանմամբ Կոստանդինի կողմից 330 թվականին:

Արևմտյան Հռոմի չորս փողերը սկսվում են 330 թվականին, իսկ հինգերորդ և վեցերորդ փողերը ներկայացնում են այն գործությունը, որը կործանում է Արևելյան Հռոմը, մի Արևելյան Հռոմ, որը նույնպես սկսվել էր 330 թվականին: Թե՛ Արևելյան, թե՛ Արևմտյան Հռոմը իրենց ներդրումն ունեցան 538 թվականին պապական իշխանությունը երկրի գահին հաստատելու գործում, ուստի արևմտյան և արևելյան այս երկու գծերը նախապատկերում են Միացյալ Նահանգների երկու եղջյուրները, որոնք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պապական իշխանությունը կրկին դնում են գահի վրա: Մարգարեական այս փոխհարաբերության մեջ Արևմտյան Հռոմը եկեղեցական իշխանագործության խորհրդանիշն է, իսկ Արևելյան Հռոմը՝ պետական իշխանագործության խորհրդանիշը:

Արևմտյան և արևելյան Հռոմի անկման պատմության սահմաններում ներկայացվում է պապական Հռոմի պատմությունը: Աշակերտների եկեղեցուց սկսած, որը ներկայացված է Եփեսոսով, առաջին երեք եկեղեցիները տանում են դեպի չորրորդ եկեղեցին, որն է պապականությունը՝ 538-ից մինչև 1798 թվականները: Հայտնություն 13-րդ գլխում պապականությունը ճանաչվում է որպես իշխող 42 ամիս, այն բանից հետո, երբ 1798 թվականի նրա մահաբեր վերքը բժշկվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: «Ժամանակ այլևս չկա» 1844 թվականից հետո, ուստի քառասուններկու ամիսները խորհրդանշում են հալածանքի այն ժամանակահատվածը, որը ձգվում է կիրակնօրյա օրենքից մինչև Միքայելի ելնելը: Առաջամարտիկները հասկանում էին, որ

եկեղեցիները, կնիքները և փողերը ներկայացնում էին պատմության երեք գծեր, որոնք միմյանց զուգահեռ են ընթանում: Արևմտյան Հռոմի մարգարեական վկայությունը արևելյան Հռոմի գծի և պապական Հռոմի գծի վրա դնելը մարգարեական կիրառությունն է, որ գործածվել է միլլերականների կողմից, սակայն այդ եղանակը չի հակասում նրանց հաստատված ըմբռնումներից որևէ մեկին:

Տող առ տող, առաջին չորս փողերը պետք է դրվեն այն պատմության վրա, որ ներկայացված է հինգերորդ և վեցերորդ փողերով, և ապա՝ առաջին երեք եկեղեցիների գիծը, որոնք տանում են դեպի պապական հալածանքի ժամանակաշրջանը, որ ներկայացված է չորրորդ եկեղեցով: Առաջին գծի վրա՝ չորս փող, երկրորդ գծի վրա՝ չորս սուլթան, և երրորդ գծի վրա՝ չորս եկեղեցի: «Չորս» թիվը ներկայացնում է համաշխարհայինը, սակայն այն նաև ներկայացնում է կամ քաղաքացիական, կամ կրոնական իշխանության աստիճանական կործանումը: Թե ինչ է այն ներկայացնում, որոշվում է համատեքստով:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պապական իշխանությունը վերականգնվում է: Առաջին անգամ, երբ պապականությունը իշխանությամբ օժտվեց, եղավ պատրաստության երեսնամյա շրջան: Առաջին չորս եկեղեցիների մեջ չորրորդ եկեղեցին պապականությունն է, իսկ առաջին եկեղեցին աշակերտներն էին՝ ներկայացված Եփեսոսով: Քրիստոնեական եկեղեցու առաջին երեք սերունդները հանգեցրին չորրորդ եկեղեցուն՝ Թյատիրային, որը ներկայացված է Հեզաբելով: Երբ հասնում էք Թյատիրային, 538 թվականին Օռլեանի ժողովում ընդունվեց կիրակնօրյա օրենք, դրանով իսկ նույնացնելով Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը, երբ 1798 թվականի մահաբեր վերքը բժշկվում է:

1798 թվականից մինչև Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը ընկած պատմությունը ներկայացված է առաջին չորս եկեղեցիներով: Չորրորդ եկեղեցին՝ Թյատիրան, նշանակում է կիրակնօրյա օրենքը և դրան հաջորդող պապական հալածանքը: Առաջին եկեղեցին՝ Եփեսոսը, այն եկեղեցին, որ կորցրեց իր առաջին սերը, ավարտվեց չորսաստիճան առաջադիմական կործանման եզրափակչին՝ Թյատիրայի կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այն սերունդը, որ տանում է դեպի Թյատիրայի կիրակնօրյա օրենքը, Պերգամոսի երրորդ սերունդն է: Թյատիրան ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը մինչև շնորհի ժամանակի փակվելը, իսկ Պերգամոսը ներկայացնում է երրորդ սերնդի այն փոխզիջումը, որ ճանապարհ է պատրաստում Թյատիրայի համար: Պերգամոսի երրորդ սերունդը, և այն փոխզիջումը, որ այն ներկայացնում է, առաջին անգամ իրականացավ Կոստանդինի օրոք, որը 321 թվականին ընդունեց հենց առաջին կիրակնօրյա օրենքը: Միացյալ Նահանգները սկսեց որպես Եփեսոսի գառ, բայց երբ այն Թյատիրային կրկին գահ է բարձրացնում, խոսում է որպես վիշապ:

Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների աստիճանական կործանումը ներկայացված է Հայտնության առաջին չորս եկեղեցիներով: Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության աստիճանական կործանումը տեղի է ունենում չորս սերունդների ընթացքում, որոնք տանում են դեպի կիրակնօրյա օրենքը, որտեղ երկրի

գազանը խոսում է վիշապի պես: Վերջնական սերունդը ներկայացված է վիշապով, որը սողուն է, ինչպես Եդեմի պարտեզում, և այս պատճառով թե՛ Հովհաննես Մկրտիչը, թե՛ Հիսուսը հին Իսրայելի վերջին սերնդին կոչեցին «իժերի սերունդ»:

Չորրորդ և վերջին սերունդը կամ «ընտրյալ սերունդն» է, որը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը, կամ դրա հակապատկերը՝ իժերի սերունդը: Մի դասը ձևավորել է Քրիստոսի պատկերը, մյուսը՝ գազանի՝ օձի պատկերը: Իժերի սերունդը Աստծո Խոսքում ուղղակիորեն ներկայացված է չորս անգամ: Յուրաքանչյուր հիշատակության համատեքստը տարբեր է:

Բայց երբ նա տեսավ, որ փարիսեցիներից և սադուկեցիներից շատերը գալիս էին իր մկրտությանը, ասաց նրանց. Ո՛վ իժերի ծնունդ, ո՞վ ձեզ զգուշացրեց՝ փախչելու գալիք բարկությունից: Մատթեոս 3:7.

Եթե «իժերի սերունդը» պարզապես Հովհաննեսի կողմից չսիրված մարդկանց մի քանի աղանդների հասցեին ուղղված նվաստացուցիչ դիտողություններ լինեին, ապա այդ արտահայտության մասին ասելու ոչինչ չէր լինի: Բայց Աստծո Խոսքի մեջ յուրաքանչյուր բառ սուրբ է, ուստի Հովհաննեսը սադուկեցիներին և փարիսեցիներին տալիս էր մի որոշակի բնորոշում: Այդ բնորոշումը մարգարեականորեն սահմանվում է այն հատվածի համատեքստով, որտեղ այն արտահայտվում է: Այդ հատվածում Հովհաննեսը ներկայացվում է որպես իր ծառայությունն իրականացնողը, ապա սադուկեցիներն ու փարիսեցիները մտնում են պատմության մեջ: Սկզբնական համարներում Հովհաննեսը ներկայացվում է որպես Եսայիայի «ձայնը անապատում»:

Այն օրերին եկավ Հովհաննես Մկրտիչը և քարոզում էր Հրեաստանի անապատում՝ ասելով. «Ապաշխարեցե՛ք, որովհետև երկնքի արքայությունը մոտեցել է»:

Քանզի սա է նա, որի մասին ասաց Եսայի մարգարեն՝ ասելով,

Անապատում աղաղակողի ձայնը. Պատրաստեցե՛ք Տիրոջ ճանապարհը, ուղի՛ղ արեք Նրա շավիղները:

Եվ նույն Հովհաննեսը հագնում էր ուղտի մազից զգեստ և իր մեջքի շուրջը կաշվե գոտի ուներ, իսկ նրա կերակուրը մորեխներն ու վայրի մեղրն էին:

Այն ժամանակ նրա մոտ ելան Երուսաղեմն ու ամբողջ Հրեաստանը և Հորդանանի շուրջը լրբ ամբողջ երկիրը, և մկրտվում էին նրանից Հորդանանում՝ խոստովանելով իրենց մեղքերը: Բայց երբ նա տեսավ, որ բազմաթիվ փարիսեցիներ և սադուկեցիներ գալիս են իր մկրտությանը, ասաց նրանց. «Իժերի ծնունդ, ո՞վ զգուշացրեց ձեզ փախչել գալիք բարկությունից»: Մատթեոս 3:2-7.

Հին Իսրայելի վերջին սերունդը «իժերի սերունդ» է կոչվում այն մարգարեի կողմից, որ ելել էր անապատից: Հովհաննեսն է այն մարգարեն, որ կատարեց Մաղաքիայի պատգամաբերի դերը, որը ճանապարհ էր պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար, և որը նաև Եսայիայի կողմից նույնացված անապատում հնչող ձայնն էր:

Եթե «տերևները» դիտարկենք որպես խորհրդանիշ, ապա կտեսնենք, որ դրանք ներկայացնում են «դավանանքը»: Առաջին հիշատակությունը կապված է Ադամի և Եվայի հետ, որոնք թզենու տերևներով ծածկեցին իրենց անարդարությունը: Նրանք նախկինում կրում էին լույսի հանդերձը, արդարության հանդերձը, սակայն երբ այն վերացավ, նրանք հասկացան, որ մերկ են՝ Լաոդիկեցիների պես, որոնք կարծում են, թե իրենց անհրաժեշտ է միայն թաքնվել «դավանանքի տերևների» հետևում, և ամեն ինչ լավ կլինի: Ավելի առաջ այս հատվածում Հովհաննեսը ուղղակիորեն խոսում է այն լաոդիկեցի հրեաների դեմ, որոնք ապավինում էին Աբրահամի արյունակցական գծին, որպեսզի այն փրկի իրենց, քանի որ նրանց այդ ինքնավստահությունը պարզապես դավանանքի դատարկ տերևներ էին: Մարդու հանդերձները ներկայացնում են այն, թե նա ով է:

Ծառերը մարդկանց և թագավորությունների խորհրդանիշ են, և պտուղը, ճյուղը, սերմը, հողը, ջուրը, արմատը և, ակնհայտորեն, տերևները բոլորն էլ իրենցից ներկայացնում են առանձին մարգարեական խորհրդանիշներ, սակայն այդ ճշմարտություններից յուրաքանչյուրը կապված է մյուս խորհրդանիշների հետ, որոնք ներկայացված են մարգարեության զանազան գծերում, որտեղ գործածվում են այն մարգարեական խորհրդանիշները, որոնք միասին կազմում են «ծառ»: Իհարկե, ծառի առաջին մարգարեական խորհրդաբանությունն այն է, որ այն ներկայացնում է կյանքի կամ մահվան փորձություն:

Հովհաննեսի պատգամը ներկայացված է այն հանդերձանքով, որ նա կրում էր, և այն կերակուրով, որ նա ուտում էր: Մարգարեական կերակուրը, ինչպես հին Իսրայելի սկզբում մանան, կամ վերջում Երկնքի Հացը, պետք է ուտվի: Կերակուրը ներկայացնում է մարգարեական փորձության մի պատգամ, որը պետք է ուտվի, որովհետև այն Քրիստոսի մարմինն է և Նրա արյունը: Այն հանդերձանքը, որ Հովհաննեսը կրում էր, և այն կերակուրը, որ նա ուտում էր, նույնականացնում են այն պատգամը և պատգամաբերին, ով պատրաստեց ճանապարհը Քրիստոսի համար: Հովհաննեսը նախատիպն է այն վերջին պատգամաբերի, ով պատրաստում է ճանապարհը՝ Քրիստոսի համար, որը Ուխտի Պատգամաբերն է, որ հանկարծ գալիս է Իր տաճարը՝ կիրակնօրյա օրերի ժամանակ: Երբ դա տեղի ունենա, անմիտ կույսերը, որոնք նաև լաոդիկեցիներ և որոմներ են, ներկայացնում են նրանց վերջին՝ չորրորդ սերունդը, ովքեր դավանում են, թե Աբրահամի ուխտի օրինական ժողովուրդն են, ճիշտ ինչպես փարիսեցիներն ու սադուկեցիները Հովհաննեսի՝ անապատից հայտնվելու ժամանակ:

Հովհաննեսը հագնում էր ուղտի մազից հագուստ, կաշվե գոտի, որն իր մեջ ներառում էր լծասարքի մի կցորդ, ինչպես գյուղատնտեսական կենդանիներն ունեն լծի հետ: Նա ուտում էր, և հետևաբար նրա պատգամը մորելներից էր՝ Իսլամի առաջնակարգ խորհրդանիշը Սուրբ Գրքերում, և նա Իսլամի իր պատգամը խառնում էր մեղրի հետ:

Իսրայելի տունը դրա անունը կոչեց մանա. և այն նման էր համեմի սերմի՝ սպիտակ. և դրա համը մեղրով պատրաստված բլիթների պես էր: Ելք 16:31.

Մանան Աստծո Խոսքի խորհրդանիշն է, և այն մեղրի համ ուներ, որը մարգարեները նույնացնում են այն պատգամի համի հետ, որ նրանք ներկայացվում են որպես ուտողներ: Հովհաննեսը բերեց իսլամի պատգամը, ինչպես ներկայացված է մորեխներով, ինչպես նաև ուղտի կաշվից գոտիով և ուղտի մագով: Ե՛վ մորեխը, և՛ ուղտը իսլամի խորհրդանիշներ են: Իսլամի այդ պատգամը միախառնված էր Աստծո Խոսքի լուսավորության հետ, որը ներկայացված է որպես «մեղր»:

Այն ժամանակ Հովնաթանն ասաց. «Իմ հայրը խռովեցրեց երկիրը. տեսե՛ք, աղաչում եմ ձեզ, թե ինչպես իմ աչքերը պայծառացան, որովհետև այս մեղրից մի փոքր ճաշակեցի»: Ա Թագավորաց 14:29.

Յովհաննեսը պարզապես իսլամի պատգամը ներկայացնող մեկը չէր, այլ նա անապատից եկավ, ինչպես և Եդիան. և Յովհաննեսը մեղր չէր ուտում, այլ վայրի մեղր էր ուտում, որովհետև նա, ինչպես նաև Քրիստոսը, չէր կրթվել այն օրերի հաստատություններում, որոնք ունեին իրենց սեփական պատգամի մեղրը, որ ներկայացված էր փարիսեցիների և սադուկեցիների խմորով: Յովհաննեսը անապատի մեղրն էր ուտում, որովհետև նա Սուրբ Հոգով էր կրթվել իր օրերի կրոնական հաստատություններից դուրս: Այդ ժամանակաշրջանի սովորական գոտին պարունակում էր մի ծխնիական մեխանիզմ, որի վրա մարդը կապում էր իր ուղտի մազից պատրաստված հանդերձը: Այդ ծխնին ներկայացնում է Յովհաննեսին, որը շրջադարձային կետն էր երկրայինից դեպի երկնային սրբարանը:

«Մարգարե Հովհաննեսը երկու տնտեսությունների միջև կապող օղակն էր: Որպես Աստծո ներկայացուցիչ՝ նա հանդես եկավ՝ ցույց տալու համար օրենքի և մարգարեների հարաբերությունը քրիստոնեական տնտեսության հետ: Նա փոքր լույսն էր, որին պետք է հետևեր ավելի մեծը: Հովհաննեսի միտքը լուսավորվել էր Սուրբ Հոգով, որպեսզի նա լույս սփռեր իր ժողովրդի վրա, սակայն ընկած մարդու վրա երբևէ չի շողացել և երբեք էլ չի շողալու որևէ այլ լույս այնքան հստակ, որքան այն, որ բխում էր Հիսուսի ուսուցումից և օրինակից: Քրիստոսը և Նրա առաքելությունը միայն աղոտ կերպով էին հասկացվել՝ որպես սովերակերպ գոհաբերություններով նախապատկերացված: Նույնիսկ Հովհաննեսը Փրկչի միջոցով տրվող ապագա, անմահ կյանքը լիովին չէր ըմբռնել»: Քրիստոսի փափագը, 220:

Հովհաննեսի «ծխնիք» հանդերձը ներկայացվում է հենց Քրիստոսի մկրտության պահին, որը շրջադարձային կետն էր՝ խորհրդանշված այն վայրով, որտեղ Հովհաննեսը մկրտում էր: Այդ վայրը կոչվում էր Բեթաբարա, որ նշանակում է «լաստանավային անցում», և հենց այն նույն վայրն է, որով հին Իսրայելը անապատից դուրս գալով մտավ Ավետյաց երկիր, ինչպես Հովհաննեսն էր արել:

Անշուշտ, Հովհաննեսի կողմից ներկայացվողը հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումն է, սակայն մենք պարզապես մատնանշում ենք, որ երբ Հիսուսը մկրտվեց, հենց այդ սերնդին էր, որին Նա և Հովհաննեսը կոչեցին «իժերի սերունդ»: Հիսուսը եկավ մեծարելու Աստծո Տաքը Պատվիրանների օրենքը, և Նա ներշնչել է Աստվածաշնչի յուրաքանչյուր խոսքը, ուստի երբ Նա հին Իսրայելի վերջին սերնդին կոչում է իժերի

սերունդ, Նա լիովին գիտի, որ երկրորդ պատվիրանը բնորոշում է երրորդ և չորրորդ սերունդների վրա կատարվող դատաստանը:

Երրորդ և չորրորդ սերունդները ներկայացնում են առաջադիմական դատաստան, որը ավարտվում է չորրորդ սերնդով, այսինքն՝ իժերի սերնդով: Քրիստոսի մկրտությունը խորհրդանշում է 9/11-ը: Լառդիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական սերունդն այդ ժամանակից ի վեր գտնվում է իր վերջին սերնդի մեջ: Հովհաննեսի պատգամը փարիսեցիներին և սադուկեցիներին լառդիկեական պատգամն էր:

Բայց երբ տեսավ, որ փարիսեցիներից և սադուկեցիներից շատերն էին գալիս իր մկրտությանը, ասաց նրանց.

Ով իժերի ծնունդ, ո՞վ ձեզ զգուշացրեց փախչել գալիք բարկությունից:

Արդ, ապաշխարությանն արժանի պտուղներ բերե՛ք. և ձեր մեջ մի՛ խորհեք ասելու. «Մեր հայրն Աբրահամն է»:

քանզի ասում եմ ձեզ, որ Աստված կարող է այս քարերից էլ Աբրահամի համար գավակներ հարուցանել:

Եվ այժմ էլ կացինը դրված է ծառերի արմատին. ուստի ամեն ծառ, որ բարի պտուղ չի բերում, կտրվում և կրակի մեջ է զգվում: Ես ձեզ ապաշխարության համար ջրով եմ մկրտում. բայց նա, որ ինձնից հետո է գալիս, ինձանից զորավոր է, որի կոշիկները կրելու ես արժանի չեմ. նա ձեզ կմկրտի Սուրբ Հոգով և կրակով. որի քամհարը նրա ձեռքում է, և նա լիովին կմաքրի իր կալը և իր ցորենը կհավաքի շտեմարանում, բայց մղեղը կայրի անշեջ կրակով:

Ապա Յիսուսը Գալիլիայից գալիս է Յորդանան՝ Յովհաննեսի մոտ, որպեսզի նրանից մկրտուի: Մատթեոս 3:7-13:

Յիսուսը եկավ Գալիլիայից, որը խորհրդանշում է շրջադարձային մի պահ՝ համաձայն Հովհաննեսի գոտու առանցքի և Բեթաբարարայի նշանակության: Հովհաննեսի՝ ճանապարհը պատրաստելու գործն այն ժամանակ փոխվեց Քրիստոսի՝ ուխտը հաստատելու գործի: Պատրաստության երեսուն տարին ավարտվել էր, և սկսվել էին խաչից առաջ և հետո եղած երեքուկես տարիները:

Հովհաննեսի պատգամը նախազգուշացում էր Երուսաղեմի կործանման ժամանակ գալիք բարկության մասին, մի կործանում, որը նաև ներկայացնում է աշխարհի վախճանը և յոթ վերջին պատուհասները: Այդ նախազգուշական պատգամը դրված էր իսլամի համատեքստում, և այն հռչակվեց մի մարդու կողմից, որը ոչ միայն կատարեց Մադաքիայի՝ ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերի և Եսայիայի՝ անապատում հնչող ձայնի մարգարեությունները, այլև Եղիայի պատգամը, որովհետև Հովհաննեսի հագուստը զուգահեռ էր Եղիայի հագուստին, ինչպես որ Հովհաննեսի պատգամը՝ Եղիայի պատգամին:

Եվ նա ասաց նրանց. Ի՞նչ կերպարանի մարդ էր նա, որ ելավ ձեզ ընդառաջ և ասաց ձեզ այս խոսքերը: Եվ նրանք պատասխանեցին նրան. Նա մազառատ մարդ էր և իր

մեջքի շուրջը կապած ուներ կաշվե գոտի: Եվ նա ասաց. Դա Եղիա Թեսալոնիկն է: Դ
Թագավորաց 1:7, 8.

Եթե նրանք Հովհաննեսի, այլ ոչ թե Եղիայի մասին հարցնեին՝ «ինչպիսի՞ մարդ էր նա»,
նրանց կպատասխանվեր. «մագոտ մարդ էր և իր մեջքի շուրջ կաշվե գոտի ուներ»:
Հովհաննեսի ամբողջ վեցամյա ծառայությունը ներկայացված է այն հատվածում,
որտեղ վերջին՝ չորրորդ սերունդը հստակորեն նույնացվում և սահմանվում է: Նրանց
ուղղված Լառդիկեական պատգամը ուղղակիորեն հարվածում է Աստծո ուխտի
ժողովուրդը լինելու նրանց դավանությանը, զգուշացնում է նրանց գալիք բարկության
մասին, ինչպես պատկերված է ծառերի արմատներին հարվածող կացնով: Պատգամը
ներառում էր նաև այն, որ Քրիստոսը պիտի ավարտեր այն փորձության ընթացքը, որ
սկսվել էր Հովհաննեսով: Ավելի ուշ, Մատթեոսի մեջ, Հիսուսը նույնպես հրեաներին
անվանում է «իծերի ծնունդ», և Նա շարունակում է Հովհաննեսի՝ ծառը կտրելու
թեմայից վերցված միտքը ու բացատրում, թե ինչու:

Կամ ծառը բարի դարձրե՛ք, և նրա պտուղը՝ բարի, կամ էլ ծառը փչա՛ծ դարձրե՛ք, և
նրա պտուղը՝ փչացած, որովհետև ծառը ճանաչվում է իր պտղից: Իծերի՛ ծնունդ,
ինչպե՛ս կարող եք դուք, չար լինելով, բարի բաներ խոսել, որովհետև սրտի
լիությունից է բերանը խոսում: Բարի մարդը սրտի բարի գանձից բարի բաներ է
դուրս բերում, և չար մարդը չար գանձից չար բաներ է դուրս բերում: Բայց ես ձեզ
ասում եմ, որ ամեն ունայն խոսքի համար, որ մարդիկ կխոսեն, պիտի պատասխան
տան դատաստանի օրը: Որովհետև քո խոսքերով պիտի արդարանաս, և քո
խոսքերով պիտի դատապարտվես: Մատթեոս 12:33-37:

Դատաստանի օրը, երկրորդ պատվիրանի համաձայն, չորրորդ սերնդում է:
Դատաստանը հիմնված է այն պատգամի վրա, որ մենք խոսում ենք, և այդ պատգամը
բխում է մեր սրտերից: Հենց այն պատգամը, որ մենք խոսում ենք, բացահայտում է՝ մենք
արդյոք Պետրոսի «ընտիր սե՛րունդն» ենք, թե՞ «իծերի ծնունդ»: Երկու դասերից
յուրաքանչյուրն էլ դրսևորվում է փորձության ընթացքի ավարտին, երբ Քրիստոսը,
ինչպես հատակի խոզանակով մաքրող մարդը, մաքրում է Իր հատակը: Ինչպես տասը
կույսերի առակում յուրի դեպքում, պատգամը ներկայացվում է կա՛մ չար, կա՛մ բարի
սրտով: Քրիստոսի հիշատակումը հավելում է, որ իծերի այս ծնունդը, որը չորրորդ և
վերջին սերունդն է, նշան է որոնում, և միակ նշանը, որ նրանց պիտի տրվեր, Հովնանի
նշանն էր:

Այն ժամանակ դպիրներից ու փարիսեցիներից ոմանք պատասխանեցին՝ ասելով.
«Վարդապե՛տ, ցանկանում ենք Քեզից նշան տեսնել»: Բայց Նա պատասխանեց և
նրանց ասաց. «Չար և շնացող սերունդը նշան է փնտրում, և նրան ոչ մի նշան չի
տրվելու, բացի Հովնան մարգարեի նշանից. որովհետև ինչպես Հովնանը երեք օր և
երեք գիշեր կեսի փորի մեջ էր, այնպես էլ Մարդու Որդին երեք օր և երեք գիշեր
երկրի սրտում պիտի լինի: Նինվեի մարդիկ այս սերնդի հետ դատաստանի
ժամանակ պիտի հարություն առնեն և պիտի դատապարտեն նրան, որովհետև
նրանք ապաշխարեցին Հովնանի քարոզության վրա. և ահա, Հովնանից մեծը
այստեղ է: Հարավի թագուհին այս սերնդի հետ դատաստանի ժամանակ պիտի ելնի
և պիտի դատապարտի նրան, որովհետև նա երկրի ծայրագույն սահմաններից

եկավ՝ լսելու Սողոմոնի իմաստությունը. և ահա, Սողոմոնից մեծը այստեղ է»:
Մատթեոս 12:38-42.

Քրիստոսը հրեաներին կոչեց իժերի սերունդ, և Նա որպես դատաստանի պատկերավոր օրինակներ գործածում է Հովնանի պատգամը և Սողոմոնի իմաստության պատգամը: Հիսուսը, համատեքստով և երկու վկաներով, նույնացնում է, որ իժերի սերունդը չորրորդ սերունդն է, որովհետև դատաստանը կատարվում է չորրորդ սերնդում:

Հարյուր քառասունչորս հազարը վերջին օրերի դրոշն է, կամ նշանը, ինչպես Աստծո օրենքը և շաբաթն են: Հովնանի նշանը հարության նշանն է, որը Քրիստոսի օրերում հրեաների համար Նրա մկրտությունն էր, երբ Սուրբ Հոգին իջավ՝ աղավաղելով կերպարանքով ներկայացված: Հովնան նշանակում է «աղավաղ»։ Հովնանը, Հովհաննես Հայտնիչը, Դանիելը, Հովսեփը և Ղազարոսը ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք հարություն են առնում՝ երեքուկես օր փողոցում մեռած լինելուց հետո: Այդ ժամանակ նրանք պետք է Լաոդիկեցիներից անցնում կատարեն դեպի Փիլադելֆիեցիներ՝ այսպիսով դառնալով այն ութերորդը, որ յոթից է: Հովնանը ներկայացնում է մկրտությունը, որովհետև նա ջուրը նետվեց և խորհրդանշականորեն մեռավ, երբ կետը նրան կուլ տվեց: Այնուհետև նա հարություն առավ, ինչպես և Հովհաննեսը, երբ նրան հանեցին եռացող յուղից, և ինչպես Դանիելը, երբ նրան հանեցին առյուծների գուրից, և ինչպես Հովսեփը, երբ նրան հանեցին փոսից, ինչպես նաև Ղազարոսը՝ կնիք դնող հրաշքը Քրիստոսի ժամանակներում: Հրեաները չէին կարող Հովնանի նշանը, ինչպես այն ներկայացված էր Քրիստոսի հարությամբ, ավելի հստակ տեսնել, քան Ադվենտիզմը տեսնում է 9/11-ի նշանը, որը Հովնանի նշանն է:

Մենք այս թեմաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Այժմ Աստծո ժողովրդին՝ մերձավոր թե հեռավոր, հասնելիք նախագուշացման բեռը երրորդ հրեշտակի պատգամն է: Եվ նրանք, ովքեր ձգտում են հասկանալ այս պատգամը, Տիրոջ կողմից առաջնորդված չեն լինի Խոսքին այնպիսի կիրառություն տալու, որը կխարխլի հիմքը և կհեռացնի այն պլաները այն հավատի, որ յոթերորդ օրվա ադվենտիստներին դարձրել է այն, ինչ նրանք այսօր են: Այն ճշմարտությունները, որոնք բացվել են իրենց կարգով, մինչ մենք առաջ էինք շարժվում Աստծո Խոսքում հայտնված մարգարեության գծի երկայնքով, ճշմարտություն են՝ այսօր սուրբ, հավիտենական ճշմարտություն: Նրանք, ովքեր անցել էին այդ ուղին քայլ առ քայլ մեր փորձառության անցյալ պատմության ընթացքում՝ տեսնելով մարգարեությունների մեջ ճշմարտության շղթան, պատրաստվել էին ընդունելու և հնազանդվելու լույսի յուրաքանչյուր շողի: Նրանք աղոթում էին, ծոմ պահում, որոնում էին, փորձում ճշմարտությունը՝ ինչպես ծածկված գանձեր, և Սուրբ Հոգին, մենք գիտենք, ուսուցանում և առաջնորդում էր մեզ: Առաջ էին քաշվում բազմաթիվ տեսություններ, որոնք ճշմարտության նմանություն ունեին, սակայն այնքան խառնված էին սխալ մեկնաբանված և սխալ կերպով կիրառված սուրբգրային խոսքերով, որ հանգեցնում էին վտանգավոր մոլորությունների: Մենք շատ լավ գիտենք, թե ինչպես ճշմարտության յուրաքանչյուր կետ հաստատվեց, և Աստծո Սուրբ Հոգու կողմից դրվեց նրա վրա կնիքը: Եվ ամբողջ ընթացքում ձայներ էին լսվում. «Ահա ճշմարտությունը», «Ես

ունենմ ճշմարտությունը. հետևե՛ք ինձ»: Բայց նախագգուշացումները եկան. «Մի՛ գնաք նրանց հետևից: Ես նրանց չեմ ուղարկել, բայց նրանք վազեցին»: (Տե՛ս Երեմիա 23:21):»

«Տիրոջ առաջնորդությունները հստակ էին, և չափազանց հրաշալի էին Նրա հայտնությունները այն մասին, թե ինչ է ճշմարտությունը: Կետ առ կետ հաստատվեց երկնքի Տեր Աստծու կողմից: Այն, ինչ այն ժամանակ ճշմարտություն էր, այսօր ևս ճշմարտություն է: Բայց չեն դադարում հնչել ձայներ՝ «Մա է ճշմարտությունը: Ես նոր լույս ունեմ»: Սակայն մարգարեական գծերի մեջ այս նոր լույսերը երևում են Խոսքը սխալ կիրառելու և Աստծու ժողովրդին առանց խարիսի թողնելու մեջ, որ պահի նրանց: Եթե Խոսքի ուսումնասերը վերցնեն այն ճշմարտությունները, որոնք Աստված հայտնել է Իր ժողովրդի առաջնորդության մեջ, և յուրացնեն այդ ճշմարտությունները, մարսեն դրանք և բերեն իր գործնական կյանքի մեջ, ապա նրանք այն ժամանակ լույսի կենդանի ուղիներ կլինեին: Բայց նրանք, ովքեր իրենց նվիրել են նոր տեսություններ քննելու գործին, ունեն ճշմարտության և մոլորության մի խառնուրդ՝ միավորված իրար հետ, և, փորձելով այս բաները առաջ բերել, ցույց են տվել, որ իրենց ճրագը չեն վառել աստվածային զոհասեղանից, և այն մարել է խավարի մեջ»: Selected Messages, գիրք 2, 103, 104.